

bevilget; jeg haaber i øvrigt engang at kunne opnaa ogsaa Rigsdagens og særlig Folketingets Tilslutning til denne Bevilling.

Udenrigsministeren (Reedtz-Thott):

Den ærede Ordfører for Mindretallet (Th. Nielsen) har beklaget sig over, at en Forspørgsel, som Statsrevisionen har rettet til Udenrigsministeriet under 20de Juli, ikke var besvaret den 22de September. Den drejede sig om forskellige Konsulatregnskaber, for London, New-York, Hull, Kristiania, Alexandria og endelig for Hamborg. Under 25de Oktober er der fra Udenrigsministeriet sendt en Besvarelse til Statsrevisionen, hvoraf det vil fremgaa, at den Uoverensstemmelse, som der for de tre første Posters Vedkommende klages over, er oplyst med Tal, og det vil vise sig, at Uoverensstemmelsen væsentligst beror paa, at den i Genhold til Konsulatsloven af 5te April 1888 tilkommende Godtgørelse i flere Tilfælde er bleven opført for Konsulen og har givet Anledning til, at der er kommet forskellige Summer frem, dels i Regnskaberne og dels i Regnskabsoversigten, saa i Virkeligheden ere disse Poster blevne oplyste fuldt ud. Der tilbagestaar kun et Punkt, det er Spørgsmaalet om Hamborg. Der er klaget over, at man ikke vidste, med hvilken Berettigelse en Udgift af 600 Mark om Tjerdingaaret, som er opført for Konsulen i Hamborg, er afholdt. Jeg har oplyst i Besvarelsen af 25de Oktober, at man har undersøgt, hvorfra denne Godtgørelse kunde have sit Udspring. Den har allerede tidligere været oplyst for Statsrevisionen, og der er ikke stet Indsigelse imod den; men man har dog, da Spørgsmaalet igen er kommet frem, ønsket at komme paa det rene med, hvorfra denne Godtgørelse skrives sig. I Parentes vil jeg bemærke, at det er godtgjort, at Generalkonsulen i Hamborg har overordentlig store Udgifter for sit eget Vedkommende, som ere en Følge af den store, omfattende Virksomhed, han udfører i Hamborg; det er kun en ringe Del af dette Beløb, der bliver godtgjort ved dette Beløb af 600 Mark om Tjerdingaaret. Nu har det vist sig ved de Arkivundersøgelser, der ere anstillede — thi det er ikke alene Regnskaberne, men Arkiverne, man har undersøgt — at i de sidste 40 Aar er dette Beløb blevet udgivet ved dette Konsulat, saa jeg maa antage, efter de almindelige Regler, at dermed er Berettigelsen af Udgiften tilstrækkelig godtgjort, da der ikke tidligere har været gjort Indsigelse derimod.

Naar der nu klages over, at dette Svar ikke allerede er fremkommet inden den 22de

September, skal jeg villig indrømme, at det er indkommet senere, end det burde, men som jeg har anført, har der været anstillet store Arkivundersøgelser for at komme til Bunds i dette Spørgsmaal; det har ikke her drejet sig om en enkelt Regnskabspost, som man let kunde finde, men om nødvendigt at gennemgaa en Række af Bøger, fordi man virkelig har ønsket her at give en indgaaende og udtømmende Begrundelse af dette Punkt. Dette haaber jeg maa tjene til Undskyldning for, at Svaret ikke er fremkommet i rette Tid.

Finansministeren (Gstrup):

Det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) har som sædvanligt, naar Statsrevisionens Betænkning foreligger, benyttet Lejligheden til at minde om de ikke ubetydelige Tilgodehavender, vi efterhaanden have faaet i vore vestindiske Kolonier, og derfor han kun havde gentaget, hvad han tidligere har udtalt derom, skulde jeg ikke have trøttet det ærede Ting med at gentage mine Bemærkninger, saa meget mindre som det ærede Medlem jo selv angav i Forvejen, hvad jeg sandsynligvis efter Bane vilde svare paa hans Angreb. Men der var et Par Urigtigheder i det ærede Medlems Angivelser i Dag, som jeg dog kunde ønske at gøre det ærede Ting opmærksomt paa. Han udregne, at vi nu efterhaanden have faaet til gode i Vestindien omtrent $7\frac{1}{2}$ Millioner Kr., og at vi desuden maa tilskyde omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kr. aarlig. Han sagde derhos, at naar jeg havde villet undskyldte mig her i Tinget med, at det ikke var min Skyld eller min Skyld alene, at vort Tilgodehavende voksede paa en saa foruroligende Maade, idet jeg havde forelagt Lovforslag i det andet Ting angaaende en Forandring i Moderlandets Forhold lige over for Kolonierne eller i Kolonialloven, saa betød det ikke noget, fordi dette Forslag gik i Hovedtrækkene ud paa, at vi fast skulde udrede for Fremtiden $\frac{1}{2}$ Million og eftergive de $7\frac{1}{2}$ Millioner, vi have til gode. Saadan omtrent var det ærede Medlems Fremstilling. Hvad det første angaar, at vi „fast“ skulde yde et Bidrag til Vestindien, skal jeg sige, at der findes ikke Spor deraf i det af mig forelagte Lovforslag. Det gaar ganske simpelt ud paa, at i Stedet for, at der hidtil har været en Fællestasse derude, hvori baade Statens og Kommunernes Indtægter ere tilskydte, og hvoraf baade Statsudgifterne og de kommunale Udgifter ere betalte, skulde man fremtidig stille dem ad saaledes, at visse Indtægter bleve kommunale Indtægter, andre Indtægter Statsindtægter,